

यथा—

‘त्वामामनन्ति प्रकृतिं पुरुषार्थप्रवर्तिनीम् ।

त्वद्दर्शनमुदासीनं त्वामेव पुरुषं विदुः ॥’

स्वयं वापि परामर्शे—

अप्रतीतत्वं गुण इत्यनुषज्यते । यथा—

‘युक्तः कलामिस्तमसां विवृद्ध्यै क्षीणश्च ताभिः क्षतये य एषाम् ।

शुद्धं निरालम्बपदावलम्बं तमात्मचन्द्रं परिशीलयामि ॥’

कथितं च पदं पुनः ॥ १८ ॥

विहितस्यानुवाद्यत्वे विषादे विस्रये क्रुधि ।

दैन्येऽथ लाटानुप्रासेऽनुकम्पायां प्रसादने ॥ १९ ॥

अर्थान्तरसंक्रमितवाच्ये हर्षेऽवधारणे ।

गुण इत्येव । यथा—

‘उदेति सविता ताम्रः—’ इत्यादि । (४०८ पृ.)

अत्र विहितानुवादः ।

‘हन्त हन्त गतः कान्तो वसन्ते सखि नागतः ॥’

अत्र विषादः ।

‘चित्रं चित्रमनाकाशे कथं सुमुखि चन्द्रमाः ॥’

अत्र विस्रयः ।

‘सुनयने नयने निधेहि’ इति ॥

अत्र लाटानुप्रासः ।

त्वामिति । अत्र प्रकृतिपदं प्रधानवाचकं योगशास्त्र एव प्रयोगप्राचुर्येण प्रसिद्धम् । ‘प्रधानं प्रकृतिः स्त्रियाम्’ इति संकेताभिज्ञत्वे तु गुण एव । एवं पुरुषपदं परमात्मवाचकं योगशास्त्र एव प्रसिद्धम् । ‘क्षेत्रज्ञ आत्मा पुरुषः’ इति संकेताभिज्ञत्वे तु गुण एव । युक्त इति । कलामिः पृथिव्यादितत्त्वैः । तमसामज्ञानानाम् । ताभिः कलामिः । एषां तमसाम् । शुद्धं कामादिदोषरहितम् । निरालम्बपदं शिरःस्थाधो-मुखकमलकर्णिकामध्यं तदवलम्बं तदाश्रयम् । चन्द्रपक्षे—कलामिः षोडशभागैः क्षीणो हीनः । तमसां तिमिराणां विवृद्ध्यै यो भवति । यश्च तामिर्युक्तः एषां तमसां क्षतये भवति । तं शुद्धं शुभ्रप्रकाशम् । निरालम्बपदमाकाशमवलम्बो यस्य तम् । अत्र कलानिरालम्बपदात्मपदानां तत्त्वादिवाचकत्वं योगशास्त्र एव प्रसिद्धम् । आत्ममात्रप्रतीतेरुद्देश्यत्वादस्य गुणवत्त्वम् ॥ विहितस्येति । उद्देश्यप्रतिनिर्देश्यस्थले साहि० ३७